

Gudstjeneste i Skævinge Kirke

den 29. marts 2015

Kirkedag: Palmesøndag/A

Tekst: Matt 21,1-9

Salmer:

SK: 176 * 83 * 57 * 192 * 471,1 * 190

For tiden kan hendes majestæt Dronning Margrethes kjoler ses på Frederiksborg Slot. De er kongelige, som vi forstår kongeligt: storslåede og pragtfulde. Det er udsøgte materialer, og der er tænkt over det hele i mindste detalje, og som én sagde det i et indslag i en nyhedsudsendelse forleden aften: De er tilpasset til en person, der kender sin krop og ved, hvad der skal skjules, og hvad der skal fremhæves.

Nu lyder det, som om jeg ved en masse om dronningekjoler. Det gør jeg jo ikke, og jeg skal ikke udtale mig mere om dem, for så ender jeg på dybt vand. Men jeg kan godt se, at det ikke er stangtøj. Det er en helt anden kvalitet end ikke-kongeligt tøj. Det er kongeligt og en dronning værdig. Pomp og pragt. Og sådan skal det være. Når dronningen optræder som dronning, skal hun også ligne en dronning.

Der er ikke meget pomp og pragt over Jesus ved hans kongelige indtog i Jerusalem. Ikke engang efter datidens målestok. Alligevel sættes indtoget i ramme af magt og sejr og triumf. En kongelig ramme og sammenhæng.

At være konge er at være regent, hersker. Men hvis ikke man har noget rige at regere, så er der jo ikke meget at have sin herskertitel og ære i. Rammen for Jesu rige er fra hav til hav og fra floden til jordens ender, som profeten Zakarias udråber det. Og Paulus forkynder, at hvert knæ skal bøje sig, *i himlen* og på

jorden og *under jorden* og bekende Jesus som Herre. Her er tale om et rige, som er grænseløst indadtil og udadtil er universelt. Et rige, som ikke afgrænses ved etnicitet eller kultur eller geografi, og heller ikke begrænses i tid.

Mange store navne i historien har drømt drømme om et sådant rige. Og mange riger har på mange måder lignet det. Jeg tror ikke, at der er nogle af de store i historien, der har drømt om et verdensrige; men vi har haft riger, der har strakt sig over flere verdensdele. Vi har haft riger, der har strakt sig ud over det, man fra magtens trone betragtede som det kendte og væsentlige af verden. Således kunne en kejser i Rom befale, at hele verden skulle skrives i mandtal, hvilket betød hele Romerriget. Og hvad der lå uden for dette rige, var ubetydeligt.

Hvad enten vi taler om oldtidens store riger eller nyere tids magthavere, og her kan vi jo tale helt aktuelt om magthaveres storrige-drømme: Putin i Rusland, IS i den arabiske verden, Boko Haram i Nigeria og nu også i tilstødende afrikanske lande, så er det storrige-drømme, basseret på hvidt forskellige ideologier. Storrige-drømme, som står fuldstændig i linie med tidligere storriger deri, at de iværksættes med magt. Blodig og voldelig magt. De er basseret på magtbegær, intolerance og vold – blandt andet. Jeg bestemmer over dig, for jeg er stærkere end dig; og jeg har ret, for jeg råber højere end dig – det synes at være grundtonen. En grundtone, der jo ofte også dækker over magtbalancen blot mellem to mennesker i helt almindelige menneskers dagligdag.

Rammen for Jesu rige og hans kongemagt handler ikke om vold og undertrykkelse. Han udråber fred. Han gav afkald på al pomp og pragt, der i hans tilfælde ikke kun var kongeligt, men guddommeligt, og blev en tjener for sit folk.

Der er en skrigende modsætning mellem rammen og sammenhængen for det kongelige, mellem det vi forstår og oplever som værende en konge og en regent værdigt og nødvendigt, og så Jesu fremtræden. Der er en skrigende modsætning mellem det, et stortige basseres på, og så det Jesus vil basere sit rige på. Der er en skrigende modsætning deri, at kongen træder frem fra sit folk og sætter sig på tronen og lader sig hylde. Regenter har altid, nogle ydmygt andre selvfølgelig, taget imod og taget sig selv privilegier og hædersbevisninger, og set sig selv som noget særligt. Det ligger nærmest i hele magtinstitutionen; og det skriger i sin modsætning til Jesus, der træder ind i sit folk og tager plads på korset, som den usleste af os alle.

Hvad enten man er for eller imod kongehuset, så kommer vi ikke udenom, at som dansker og boende i Danmark, så er Margrethe vores dronning, og hendes rige er Danmarks grænser.

Jesus er ikke konge i et sådant rige. Jesus ønsker ikke at være konge i et sådant rige. Gudsriget er noget helt andet. Hvis Jesus er konge for et folk, en flok af mennesker, så er det, fordi hver eneste af dem, af os, i ham ser vores konge. Vores himmelkonge i al den modsætning der kan tænkes til en jordisk kongeskikkelse. Derfor red Jesus heller ikke ind i Jerusalem for at underlægge sig byen og siden Romeriget. Han red ikke ind i Jerusalem for at underlægge sig mennesker, men for at knytte mennesker til Guds rige. Gudsriget, som ikke udstrækkes ved territorial erobring eller voldelig undertrykkelse, men ved menneskers tilslutning og bekendelse af Jesus som konge. Gudsriget er ikke et rige, mennesker skal passes ind i. Gudsriget er dér og i det menneske, der lader Guds vilje være bestemmende for, hvordan og på hvad livet bygges, og i videste fald verdensriger opbygges.

Gudsrigets trone er ikke en tronstol men et kors. Herved peges på det grundlæggende i Gudsriget: forsoning og tjenerskab. Og derved sættes mennesket faktisk i centrum. Det kan vi jo godt lide. Vi elsker at være centrum. Vi elsker at være i fokus og den, det hele handler om. Menneskeheden elsker det så meget, at den sætter sig selv så meget i centrum, at den glemmer Gud. Men korsets budskab er egentlig: Det her, det handler om dig! – og det handler om mig!

Det gør det også palmesøndag. Og dét er for mig det helt centrale i palmesøndags begivenheder og budskab; det er for mig det helt centrale i indtoget til påsken. Det handler om Jesus, og derfor handler det om mig. For Jesus er en konge, som aldrig handler uden, at det handler om mennesker. Og det handler om Gud og mig; for Jesus er en konge, der aldrig handler uden, at det handler om mig og Guds rige.

Jeg har flere gange nævnt modsætningen mellem den gængse opfattelse af kongelig pomp og pragt og Jesus, og derfor er der også en modsætning mellem Jesu indtog i Jerusalem, og folkets indtog med Jesus i Jerusalem. Der er en skrigende modsætning mellem rammen og billedet. De passer ikke sammen, når vi nu ser på det i bakspejlet, og når vi skal se, hvad det har af betydning for os og ikke blot læse om, at der var engang en mad, der red ind i byen på et æsel.

Modsætningen får for mig en betydning for, hvordan jeg oplever palmesøndag og den efterfølgende påske. Hvordan undgår jeg, at påsken kun bliver en kultur-kristelig begivenhed, hvor jeg blot gribes af flokmentaliteten og nuets begejstring efter opfyldelse af mine forventninger? Hvordan undgår jeg at blive forarget og skuffet på en måde, at jeg ikke ser, hvad der egentlig sker, og i stedet stiller mig op foran Gud og siger:

Jamen, jeg troede da...? For det er jo ikke alt, hvad jeg tror om Gud, der også er det, Gud ”tror” om sig selv. Det var jo ikke, hvad folkeskaren ved Jerusalems byport troede om Jesus, som Jesus rent faktisk også ”troede” om sig selv. Det vidner historien jo tydeligt om de næste par dage. Hvordan undgår jeg at blive offer for vantro og fortvivlelse og skuffelse? Hvordan undgår jeg at gå fra tilbedelse til forkastelse? Hvordan undgår jeg at ’troen på’ bliver til ligegyldighed, og hvordan opnår jeg, at ligegyldigheden bliver til ’tro på’?

Der er mange måder, og der er måske lige så mange måder, som der er mennesker. Men jeg tror, at noget af vejen er det gældende for enhver af os, at vi skal passe på, at vi ikke blot lader os rive med af flokkens ”hysteri” og begejstring. Deri bliver påsken nemt blot en kultur-højtid. Vi skal også være opmærksomme på, at vi ikke kan skjule os i flokken. Vi kan ikke bare gøre som alle de andre; men vi kan heller ikke sige, at det gælder alle de andre.

Skal påsken blive en kristelig højtid for mig, må jeg se, at Jesu indtog i Jerusalem, det er et indtog helt ind i selve hjertet af livet. Det er et indtog ind i det, som jeg som menneske er fokuseret på; men også går ud fra – helt på samme måde som Jerusalem var det sted, hvorfra man så ud på verden; men også det sted, hvortil man så og drog hen. Jesu indtog i Jerusalem for at fejre befrielsesfest i sit folk, er et indtog ind i mit liv for at befri mig og føre mig ind i et helt nyt rige, et Gudsrige.

For nogen tid siden var der en periode på en 10 dage (tror jeg), hvor ingen (og det passer jo så nok ikke), men det blev sagt, at ingen vidste, hvor præsident Putin befandt sig eller hvad han foretog sig. Alverdens medier gisnede om både det ene og det andet, både i undren og i frygt. For på en eller anden måde, så handler meget af vores historie og verden om Putin.

Jeg vil holde palmesøndag og påske i lyset af, at jeg godt ved, hvor min konge er: højt ophøjet til Gud Faders ære, og da han red ind i Jerusalem viste han, at hans historie og hans verden, den handler om mig! Derfor tager jeg gerne folkeskarens hyldestråb i min mund:

Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!
Hosianne i det højeste!